

Lui Adrian Păunescu - in memoriam

Lorena.craia

Privesc îngândurată masa goală,
Mă tulbură că ești în neființă,
Simt inima că suferă de-o boală
De renunțare, fără de dorință.

E neagră călimara, poate știi,
De gândurile care mă ucid;
Întoarce-te, te rog, printre cei vii,
Revino-n peisajul translucid,

Să faci lumină într-un întuneric,
Ce pare că umbrește abitir,
Revino, chiar și de ar fi himeric,
Aici este realul cimitir...

Că-n fiecare zi, încet, mai moare,
Câte o literă, câte-un cuvânt
Și-n fiecare zi parcă mă doare
Tăcerea ta, cu tine în mormânt;

Privesc înlăcrimată reportaje
Despre credințele-ți acum stafii,
Și văd cum diletanții fac partaje;
Întoarce-te, te rog, printre cei vii!

Nu știu dacă acolo sus e vară,
Nu știu dacă există Dumnezeu,
Dar știu cum e să fii orfan de țară,
Tu ai iubit valorile! Și eu...

E prea târziu acum ca să mai sper
Că voi putea să fiu, ca tu să fii
Un nepătruns de elocvent reper,
Întoarce-te, te rog, printre cei vii!

Au fost câțiva, trăind, contemporani
Cu pumnul tău de sticlă, aburind,
Dar moartea i-a scutit de câțiva ani,
Lăsându-i ca pe tine,-așa, murind...

Iar mama și cu tata și-amintesc
De recitalurile-ncendiare,
Spunându-mi că și ei, totuși, iubesc

Cum le puneai speranțe-n buzunare.

Cred că sunt blestemată fără vină
Că m-am născut în anul de final
Al flăcării, ce n-o să mai revină
În spațiul nostru artificial.

Privesc îngândurată masa goală,
Mă tulbură că n-ai să poți să fii
Pentru copiii mei un zid de școală;
Întoarce-te, te rog, printre cei vii!

20 iulie 2016, Constanța